

πάσι πρωτεύων, ἢ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Ἄρχει τοῦτο εἰς σέ, ὅπερ λέγει ἡ Γραφή: τὸ: «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός», τὸ ὅποιον οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦτε κόσμου καὶ χρόνου εἶνε ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὸ εἶναι.

Δὲν σοῦ χρειάζεται τι περισσότερο, διότι καὶ ἂν σοὶ ἀπεκαλύπτετο ἡ πραγματικὴ χρονολογία τῆς ἐναρξέως τῆς δημιουργίας σὺ, καὶ τότε ἀκόμη, δὲν θὰ ἠσυχάζεσαι. Θὰ ἔκαμνες νέους ὑπολογισμοὺς καὶ θὰ προσεπάθειες νὰ παρουσιάσεις τὴν Γραφὴν ὡς ἀνακριβὴ ἢ ψευδομένην.—Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦτου ἀρχει σοὶ ἡ περὶ τὰ δύο ἡμερολόγια λογοδιάρρησια καὶ θάσανος τῶν σοφῶν καὶ ἀπαιδεύτων.—Ἄν τώρα, ὦ ἄνθρωπε, ποῦ ἡ ἀγία Γραφή δὲν ὀμιλεῖ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν καὶ περὶ ἡμερομηνιῶν, κινδυνεύεις νὰ χάσης τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῶν χρονομετρητῶν τῆς ἐποχῆς μας, σκέφθητι τί θὰ ἐπάθαινες ἂν ὤριζεν ἡ ἀγία Γραφή καὶ το Ἐὐαγγέλιον χρόνους καὶ ἡμερομηνίας!

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Πολὺς πολλάκις γίνεται λόγος διὰ τὰς δημιουργίας τοῦ Θεουκτόου καὶ μάλιστα τὰς τοῦ Δημοσθένους, αἱ ὅσαι ὁμιλοῦμεν καὶ συναρπαστικαί εἶνε καὶ πειστικαί καὶ συγκλονιστικαί, ἐν πολλοῖς. Ἐὰν ὅμως καὶ κατὰ πόσον τὰ συναισθήματα ταῦτα, —τὰ ὅποια παρήγοντο, καθ' ὃν χρόνον ὀμιλοῦν οἱ ῥήτορες οὗτοι— παρεκλόυθησαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ὅταν οὗτοι ἐπαγγέλων εἰς τὰ ἴδια—τοῦτο ἐλάχιστα δηλοῦται ὑπὸ τῶν πηγῶν.

Ἐπίσης πολὺς λόγος γίνεται καὶ διὰ τὴν Ὀλύμπιον ῥητορείαν τοῦ Περικλέους, ὅστις ἀγορεύων «ἐβρόντα, συνεχύκα τὴν Ἑλλάδα». Ἀλλὰ κατὰ πόσον καὶ οὗτος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωκε—τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τοὺς πρὸς οὐς ἠγόρευε καὶ τὴν μεταβολὴν καὶ ἐξυψώσιν τῆς κοινῆς νίας, πρὸς οὐς ὀμιλεῖ—θετικῶς δὲν γνωρίζομεν.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ μίᾳ ἄλλῃ ῥητορείᾳ, ἀπηλλαγμένη σχημάτων, ἀπλῆ, ἀφελῆς, παιδικῆ, ἢ ὅποια ἀνύψωσεν εἰς Θεὸν τὸν ἄνθρωπον. Ποία αὕτη; ὁ θεῖος λόγος, ἐκ τοῦ κήπου τοῦ ὁποίου ἐν τοῖς ἐξῆς θὰ δρέπωμεν ἀνθή τινα, δι' ὧν θὰ πλέκωμεν καὶ συναρμολογῶμεν τὴν στήλην ταύτην.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν κ. ν. μηνιαίων ὡς καὶ ἐφ' ἑκάς θωρητῶν μας ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματά των παύομεν εἰς τὸ ἐξῆς δημοσιεύοντες τὸν κατάλογον αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους θελομεν δημοσιεύσει ταῦτα ὡς καὶ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου μας ἐν εἶδη ἀπολογισμοῦ—εἰς ἴδιον τεύχος διανεμένοτες τοῦτο δωρεάν.

ΓΝΩΜΙΚΟΝ

«Οἷς δὲ τις ὀμιλεῖ συνεχῶς, τοῦτοις ἀφομοιοῦται τὸ ἦθος». (Χρυσόστομος).

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ρουσσὸ συγκρίνων τὸν θάνατον τοῦ μεγίστου τῶν φιλοσόφων Σωκράτους πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀναγκάζεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων νὰ βροντοφωνήσῃ τὸ ἐξῆς: Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους εἶναι θάνατος σοφοῦ, ἀλλ' ὁ τοῦ Χριστοῦ εἶναι θάνατος Θεανθρώπου. Ἀπλῆ ἀνασκόπησις τῆς ἀφελεστάτης τῶν Ἐὐαγγελιστῶν διηγήσεως περὶ τοῦ θανάτου Του πείθει ἀδιστάκτως πάντα εἰλικρινῆ ἐρευνητὴν ὅτι ὁ Χριστὸς θνήσκει ἐκουσίως ὡς ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς ζωῆς Του. Ἡ στάσις ἦν ἐτήρησε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς Του πᾶν ἄλλο ἢ ἀνθρώπινος εἶναι. Δὲν ἀδημονεῖ, δὲν πικραίνεται, δὲν γογγύζει, δὲν πονεῖ πρὸ τοῦ ἐπικειμένου θανάτου. Οὐδόλως τὸν ἐξοργίζει ἡ ἀχαριστία καὶ σκληροκαρδία τοῦ θηριώδους λαοῦ ὑπὲρ οὗ θυσιάζεται ἀλλὰ τούναντιον καὶ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ εὐχεταὶ δι' αὐτὸν. Οἰκισθελῶς καταδικάζει εἰς ἀχρησίαν τὴν παντοδύναμον ἐπιβολὴν ἢ ἀντίδρασιν ἦν ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ὡς ἐκ τῆς βαΐφόρου ὑποδοχῆς συναγεται. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ καταπλήσσει καὶ καθιστᾷ τελείως μυστηριώδη τὸν θάνατόν Του εἶναι ἡ ἀνέκφραστος χαρὰ καὶ ἀνυπομονησία μεθ' ἧς σπεύδει καὶ ἐπιζητεῖ τὸν ἐκούσιον θάνατον. Ἐπίσης, καθίσταται ἀνεξήγητος ἡ ἐκλογὴ οἰκισθελῶς τοῦ πλέον ὀδυνηροῦ καὶ ἀτιμωτικοῦ μαρτυρίου (Λουκ. 12, 50). Καὶ ἀλλαχοῦ παραπλησίως λέγει: Βάπτισμα ἔχω βαπτισθῆναι (ὑπονοῶν τὸν θάνατον) καὶ πῶς συνέχομαι (ἀνυπομονῶ) ἄχρις οὗ τελεσθῇ. Ἡ ἀπάθεια μεθ' ἧς διηγείται τὸ φρικτὸν τέλος Του μετὰ τὴν ἀπαρθησιν τῶν ἀτιμωτικῶν μαρτυρίων Του πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνθρωπίνη.

Προδιαγράφει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὸ τραγικώτατον μαρτύριόν Του ὡς νὰ διηγῆται κατὶ σύνηθες καὶ ἐπουσιῶδες ἢ δευτερευούσης σημασίας γεγονός τὸ ὅποιον ἐλάχιστα ἢ διόλου δὲν τὸν ἀφορᾷ! Τὸ νὰ βιάδιξῃ ἐκουσίως πρὸς τὸν θάνατον μηδενὸς βιάζοντος, πρὸς οὐδὲν ὄφελος ἀποβλέπων, οὐδενὸς φαινομενικῶς λόγου ὑπάρχοντος, ἐνῶ ἠδύνατο, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιδράσεως, ἢ ἐνισχύσεως, καὶ χωρὶς νὰ παραβῇ καὶ τὸν ἐλάχιστον νόμον, νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ἀποδεικνύει ἀνεξήγητον